

NATALIE C. PARKER

SEAFIRE

LÁNGOLÓ TENGÉR

Dream
válogatás

Caledonia Styxtől még fiatal lányként elvette a szüleit és a testvérét egy könyörtelen hadúr, Aric Athair. Az ifjú kapitány most a bajtársnőivel hajózik a halálos Kartács-tengeren, készen arra, hogy végre visszavágjanak a rettegett zsarnoknak.

Ám azután, hogy Caledonia legjobb barátnőjének és elsőtisztjének életét megmenti egy ifjú, aki a vérszomjas Aric katonája, a kapitány kénytelen fontolóra venni, vajon hagyja-e a fiúnak, hogy a hajójukon maradjon. A fiatal férfi vonzó és talpraesett, és ugyan Caledonia próbálja magát távol tartani tőle, a fiú folyamatosan rácáfol az előítéleteire. De vajon tényleg épp ez az idegen lenne a kulcsa, hogy egyszer és mindenkorra leszámoljanak Aric Athairrel – vagy veszélybe sodorja mindazt, amiért a hajó legénysége annyit küzdött?

alloyentertainment

Dream
válogatás

„A Seafire - Lángoló tenger egy lélegzetelállító mű, amely A Karib-tenger kalózzai világát idézve ötvözi a Wonder Woman megfélemezhetetlen női erejét a Mad Max - A harag útja lehengerlő akciódússágával.”

Amazon

„A cselekmény tempós és izgalmas, az akciójelenetek pedig feszültek és valódiak. Azok a legjobb pillanatok, amik gyönyörűen összpontosítanak a lányok közötti kapcsolatokra.”

Publishers Weekly

„A regény kihagyhatatlan azoknak, akik erős női karaktereket keresnek, és rajonganak a tengeri kalandokért.”

School Library Journal

„Igazán vagány sztori bajtársnőkről, bátorságról, valamint a sziklaszilárd bizalomról - vétek lenne kihagyni ezt a könyvet!”

Julie Murphy, a New York Times-listavezető Dumplin' -
Így kerek az élet szerzője

„Pontosan azt kínálja az olvasóknak, amire szükségük van: emlékeztetőt, hogy egységgel és bátorsággal bármit legyőzhetünk, és végül igenis meg tudjuk változtatni a világot.”

Dhonielle Clayton, a nagy sikerű
The Belles - A szépség ára szerzője

Dream
válogatás

© Charlotte Summers

NATALIE C. PARKER

az alapidplomáját angol irodalomból szerezte a Dél-mississippi Egyetemen, mesterdiplomáját pedig a Cincinnati Egyetemen gendertanulmányokból. Mivel édesapja a haditengerészetnél szolgált, gyerekkorában a családjuk egyik tengerparti városból a másikba költözött, Virginiától egészen Japánig. Natalie most az óceántól meglepően távol, a kansasi prérin él a párjával, a szintén író Tessa Grattonnal.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.nataliecparker.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
vadászgatás

NATALIE C. PARKER

SEAFIRE

LÁNGOLÓ TENGER

— részlet —

AZELŐTT

Caledonia a *Szellem* előfedélzetén hevert, az orrban elnyúlva bámult le a mélybe, miközben a hajó a fekete vizet hasította. Éjszaka a hajósok nem lelhetek mást az óceánban, csupán a sötét ég tükörképét, valamint a jeges hullámsír veszélyét.

A lány mellett az édesanyja, Rhona guggolt, karabélyt egyensúlyozva a térdén. Tekintete az előttük elnyúló tengersávot fürkészte.

– Nem tiszta előttünk az út. Látod? – kérdezte.

Caledonia a kisebb-nagyobb örvényeket fürkészte a felszínen, kereste annak árulkodó jelét, hogy valamiféle akadály – például sziklák vagy egy elsüllyedt hajó – volna előttük a vízben; netalán szokatlan forgatag vagy egy váratlan hullámzás zavarná fel a víz felszínét. Az anyja mindig elsőként vette észre az ilyesmit, de a lány is egyre jobban belejött.

– Sziklák! – fedezte fel, majd anélkül, hogy engedélyre várt volna, hátranézett, és odakiáltott az apjának, aki a hídon állt: – Három fokkal balra!

A *Szellem* orra dél felé kanyarodott, hogy elkerülje az éles veszélyt. A hajó mindkét oldalán apró szigetek ismerős

körvonalai magasodtak. A Csontszáj-szigetek partjainál jártak, ahol a sziklás kiszögellések között gyér menedékre lelhetett az, aki elég bátor volt nekivágni ennek a zátonyos területnek. Még nappali világnál is életveszélyes volt errefelé merészkedni, éjszaka pedig szinte senki sem tudta átszelni ezt a tengersávot – kivéve Caledonia édesanyját, Rhona Styxet, a *Szellem* kapitányát. Az ő irányításával olyan simán suhantak a vízen, mintha a nyílt tengeren jártak volna.

Ahogy arra Rhona előszeretettel szokta emlékeztetni a lányát, évekkel ezelőtt még nem volt szükség ilyen ügyességre és vakmerőségre. Amikor az asszony olyan idős volt, mint most Caledonia, még gondtalanul lehajózhatott az északi jeges áramlatoktól a Szikla-szigetekig, aztán el egészen a Csontszájig, és nem fenyegette más veszély, mint egy-egy óhatatlan vihar. Azután, olyan lassan és fokozatosan, hogy csak néhányan vették észre, míg már késő nem volt, egy Aric Athair nevezetű férfi óriási flottát állított fel magának felfegyverzett, páncélos hadihajókból: könnyörtelenül fosztogató, gyilkos hordát. A vérszomjas kartácsok hajóinak irdatlan láncá határolta ezt a hatalmas tengersizakaszt, elzárva az egyetlen be- és kivezető utat. Mindazok, akik a hírhedt Háló rossz oldalán rekedtek, Aric Athair felségvizein találták magukat.

Most, miután hosszú évek óta igyekeztek a lehető legmesszebről elkerülni a kartácsok hajóit, és egyre apadó erőforrásokkal néztek szembe, Rhona úgy határozott, eljött az ideje, hogy kis csapatuk áttörjön a Hálón. Hónapokon át keresgéltek a legjobb megoldást. Biztonságos távolságból figyelték a kartácsok hajóit, és megállapították, hogy a Háló leggyengébb pontja a Csontszáj-szigetek túlsó végén van, mivel ettől a sziklás-zátonyos résztól

még Aric flottája is igencsak ódzkodott. A *Szellem* meg tudott birkózni a veszéllyel, így itt átjuthattak a Hálón, ám előbb még szerezniük kellett élelmet – gyümölcsöt, diót-mogyorót, valamint húst, ha hozzá tudtak jutni –, hogy feltöltsék a készleteiket, mielőtt nekivágnak az ismeretlen vizeknek.

Ma éjjel össze kellett szedniük mindazt, amire szükségük lehetett a kockázatos vállalkozáshoz. De ha minden jól megy, a következő éjszaka után soha többé nem kell majd menekülniük.

– Készülj fel! Kimentek a partra az öcséddel. – Rhona vörös haja lobogott mögötte a szélben.

Caledonia megborzongott az izgalomtól, és felült. Hat-éves kora óta gyözködte az édesanyját, hogy bízta rá a parti beszerzés feladatát. Csak az elmúlt évben sikerült végre elérnie, hogy ekkora felelősséget vállalhasson. De hiába töltötte el büszkeséggel, hogy az anyjuk ennyire megbízik benne, azt is jól tudta, mennyire gyűlöli az öccse a hosszú csónakázást a sötétben a partig, ahol aztán egész éjszaka rettegni szokott, amiért ilyen messze voltak a biztonságot jelentő hajójuktól.

– Hadd vigyem inkább Pisciát! – A lány talpra ugrott, és követte az anyját. – Mi ketten remek csapatot alkotunk. Donnally egyébként is kicsi még a parti beszerzéshez, tudod jól. Hiszen alig, hogy betöltötte a tizenkettőt.

Rhona mély nevetést hallatott.

– Ezt a nagy tapasztalat mondatja veled?

Caledonia látta maga előtt az öccsét, ahogy a szeméből süt a félelem, ám a száját akkor is makacsul összeszorítva, arcán szenttelen érzésekkel igyekszik nem csalódást okozni az anyjuknak.

– Igen – felelte.

– Cala, az öcséd egyedül úgy tanulhat, ha melletted van – mondta az asszony sóhajtva, de érződött a hangján, hogy nem akar vitatkozni.

Anya és lánya megkerülték a hidat, majd egymás után lecsúsztak az alsóbb fedélzetre vezető létrán. Még a holdtalan éjszaka sötétjében is tökéletesen kiismerték magukat a *Szellemen*. A hajójuk az évek során olyan családok menedéke lett, akik hozzájuk hasonlóan nem akartak behódolni Aricnak. Ahogy egyre többen lettek, a hajó minden egyes négyzetcentiméterét átalakították a különféle igényeknek megfelelően: az árbócokon egyaránt feszültek vitorlák és szárítókötelek, a hajókonyha esténként kábel helyett közös hálókabinná vált, sőt még a fedélzeten is helyet kapott néhány lépcsőzetes virágágyás, illetve két kecskekarám. Habár még ilyen késői órán is több mint egy tucat férfi és nő volt a főfedélzeten, a legénység nagy része a fedélköz kis kabinjaiban aludt. Őrszemek strázsáltak az orrban és a taton, valamint az árbóckosárban, pedig a *Szellem* itt, a Csontszájnál még soha nem akadt össze Aric egyetlen hajójával sem. Bármilyen könyörtelenek és vakmerőek voltak is a kartácsok, a többségük a nyomába sem érhetett egy olyan született tengerésznek, mint Rhona Styx.

Caledonia észrevette az öccsét, aki a hajó középvezetékén sorakozó négy árbóc egyikének tövében guggolt. Túlságosan bő kabátja szürke felhőként borult rá. Apjuk sötét haját és anyjuk világos bőrét örökölte, orra hegye pedig kicsikét felkunkorodott, amitől állandóan meglepettnek tűnt.

Göndör fürtjei alól egy elnagyolt, tompa nyílhegyet ábrázoló, egyik felén fekete tintával besatírozott tetoválás kandikált ki. A lány halántékára ugyanezt a szimbólumot tetoválták. A *Szellemen* szokás volt, hogy a szülők

efféle egyedi pecsétekkel jelölték meg gyermekeiket, arra az esetre, ha netán elragadnák őket a kartácsok. Egy ilyen jellegzetes tetoválás esélyt adhatott a szétválasztott családoknak, hogy egy nap talán újra egymásra találjanak.

– Majd legközelebb magammal viszem. – Caledoniát elfogta a bűntudat. Az anyjának igaza volt: egyedül úgy készítheti fel Donnallyt arra, hogy hogyan kell majd boldogulnia a világban, ha nem próbálja folyton óvni tőle. De néha akkor is nagyon féltette az öccsét. Anyja hunyorgó szeme azt sugallta, szintén aggódik a fiúért.

– Donnally! – kiáltotta Rhona. – Fel a fővel, fiam!

Caledonia öccse összereszt, majd esetlenül felpatant, és körülnézett. Amikor végre észrevette anyját és nővérét, vonakodva baktatott át hozzájuk a fedélzeten, loboncos tincsei a szemébe hullottak. Sztoikus arckifejezést erőltetett magára, miközben azt kérdezte:

– Beszerzés? – Ám a hangja elárulta a feszültségét.

– Igen, de nem te mész. Cala inkább Pipet viszi magával, úgyhogy te meg Ares fogtok őrködni – mutatott az asszony az árbóckosárra. – Értetted?

Donnally lelkesen bólogatott.

– Igenis – vágta rá, és hálás mosolyt villantott Caledoniára.

Rhona a karjába zárta a lányát, és pusztit nyomott a feje búbjára.

– Gyorsan ki a partra...

– És még gyorsabban vissza a hajóra – fejezte be Caledonia.

Mire lehorgonyoztak az Ékkő nevezetű sziget közelében, Caledonia és Piscia már felszerelkeztek, készen álltak az indulásra. A két lány bemászott a kis csónakba, ami a hajótesthez volt rögzítve, és leereszkedtek a vízre, mint már tucatszor.

Gyors evezőcsapásokkal haladtak a sziget felé, hátrahagyva a *Szellemet*. Piscia nemrég jócskán megnőtt, nemcsak az öccse, Ares fölé tornyosult, hanem Caledoniát is legalább egy fejjel le hagyta, és a magassága mintha rettenthetetlenné tette volna. A válla széles és izmos volt, a bőre meleg, bronzos világosbarna, a haját négy hosszú fonatban hordta. Ahogy eveztek, a tekintetéből izgalom süttött, a szigetre és a zsákmányra összpontosított, míg barátnője fél szemét a fekete óceánon tartotta.

– Túl nagy a csönd. Nem tetszik ez nekem – mondta Caledonia.

Piscia mély levegőt vett, és könnyedén mosolyogva a másik lányra nézett.

– Ugyan, olyan békés ez, mintha az ember annyira mélyen lenne a víz alatt, hogy már nem is látja a felszínt.

– Azt úgy hívják, fulladás. Jellemző, hogy te még azt is képes lennél békésnek találni.

Piscia ezen is csak nevetett, de halkán, hogy ne idegesítse még jobban a barátnőjét.

Kikötöttek a csónakkal egy eldugott kis öbölben, és kihúzták az orrát a partra, ahol a sűrű, magas fű elrejtette szem elől. Szétváltak, mert így gyorsabban haladhattak a munkával, és megegyeztek, hogy a csónaknál találkoznak, ha mindketten megtöltötték a zsákjukat.

A part menti, keskeny, sziklás ösvényről az óceán ugyanolyan sötétnek és majdnem annyira simának tűnt, mint az éjszakai égbolt. Caledonia a fák tövében haladt, lehullott kókuszdiót, banánt és a kenyérfa termését gyűjtögette a vállára vetett vászonzsákba. Bőven elég gyümölcs akadt itt ahhoz, hogy válogatós lehessen, habár tudta, minél több ennivalót szed össze, annál tovább hajózhatnak majd. Senki sem volt biztos benne, mire számítsanak,

miután áttörnek a Hálón. Talán csak napokba telik, mire legközelebb szárazföldet érnek, vagy talán hosszú hónapokba. Az emberek egykor azt beszéltek, hogy a Hálón túl szabad tenger terül el, és olyan városok, ahol a gyereket nem sorozza be erőszakkal a seregébe egy zsarnok, ám Caledonia nem igazán tudott elképzelni egy ilyen világot.

Apály volt, a hullámok lomhán mosták a partot, csobogva-sziszegve suhantak előre, aztán siklottak vissza. A nyomukban megcsillantak a homokon az aprócska, gyöngyházfényű, félig a földbe fúródott rákok és a partra mosott medúzák, amiket mintha nedves fátyol borított volna be. A sűrű erdőből rovarok és levelibékák szüntelenül ismétlődő kórusa szólt. Talán mégiscsak kerülhet hús is a zsákba...

Ekkor lábdobogás hallatszott a háta mögül, súlyos és sietős léptek zaja.

Caledonia szívverése kihagyott egy ütemet. Szorosabban markolta a zsákját, és ösztönösen behúzódtott a lelógó indák függönye mögé. Mérföldekre nem észleltek egyetlen hajót sem. Ezek csakis Piscia léptei lehettek, egész biztosan. Nem lehet itt senki más, és kész.

Azonban az egyre erősödő lábdobogás dacára csak nem bukkant fel Piscia rohanó alakja, ahogy hosszú, fekete hajfonatai lobognak mögötte a nagy sietségben.

Hiába nem voltak a *Szellemen*, ugyanúgy be kellett tartaniuk a hajó szabályait. Az első számú szabály az volt: *Soha nem láthatnak meg!* Caledonia nyugodt lélegzést erőltetett magára, leguggolt, és óvatosan lerakta a gyümölcszel teli zsákot. Ugrásra készen állt. Felkészült a futásra. Felkészült a harcra.

A léptek egyre hangosabbak lettek, ugyanakkor lelassultak. Egy sötét alak jelent meg az ösvényen: magas, izmos, maszkulin. Ahelyett, hogy elszaladt volna Caledonia

előtt, mint azt a lány remélte, az idegen megtorpant, alig pár méterre az ő fák közötti búvóhelyétől. Napbarnított bőre verítékben úszott, mellényére-nadrágjára pisztolyokat és löszert csatolt. Bicepszén hosszú, egyenetlen heg húzódott, ami még a sötétben is élénk narancssárgán ríktett az ereit eltöltő vériszap jeleként. A fiú a kartácsok egyike volt, Aric Athair seregének katonája.

A könyörtelen Aric gyerekeket kényszerített a szolgálatába: családokat szakított szét, csak hogy felépítse a birodalmát. A Caledoniáékhoz hasonló, szökevény famíliák a szárazföldi otthonukat elhagyva inkább a nyílt vízre települtek, semhogy hagyják Aricnak elragadni a gyermekeiket, és vakon engedelmeskedő katonákat faragni belőlük. Ám mivel elmenekültek a kényszersorozás elől, tisztában voltak vele, hogy ha a kartácsok valaha is elfogják őket, nem kímélik majd az életüket. Még a kisgyerekeket sem. Az emberek így sokkal inkább hajlandóak voltak átadni a gyermekeiket sápként, hiszen tudták, hogy különben mindannyiukra halál vár.

Ez a kartács nem sokkal lehetett idősebb a lánynál, legfeljebb tizenhét évesnek nézett ki, ám a felkarján virító sebhely azt jelezte, hogy már gyilkolt Aric szolgálatában.

Caledonia orrát facsarta a lőpor erős, csípős szaga, ami a gyerekkatona sós izzadságával keveredett. Emellett valami ismeretlen, édes illatot is érzett. Megborzongott.

A fiú nem nézett rá, úgy tűnt, nem vette észre, hogy ott guggol, ennyire közel hozzá. Szép lassan előhúzta a pisztolyát a tokjából. A kartács pedig nekilátott pontosan ugyanannak, mint amit az imént Caledonia csinált: lehajolt és gyűjtögette a gyümölcsöt.

Még soha nem látott kartácsot ilyen közlől; a szülei megtettek minden tőlük telhetőt, hogy a lehető leg-

távolabb tartsák a *Szellemet* Aric flottájától. Az évek során több tucat hadihajója elől inaltak el, és ugyanennyi családot gyűjtöttek magukhoz más hajókról meg eldugott településekről, miközben kerülték a feltűnést.

A kettes számú szabály az volt: *Soha ne habozz löni!*

A kezében volt a pisztolya, ujjja a ravaszra simult. Amikor a fiú hátat fordított neki, hogy kézbe vegyen egy kókuszdíót, tökéletes célpontot kínált Caledoniának. Egyetlen lövéssel elintézheti.

Felemelte a pisztolyt, és halkán kilépett a búvóhelyéről.

A fiú egy pillanatra megdermedt, aztán elejtette a kókuszdíót, és feltartotta a kezét.

– Bárki is vagy, megfogtál – mondta.

Caledonia nem válaszolt, elszorult a torka, ahogy azt fontolgatta, meghúzza-e a ravaszt.

– Számítana, ha megkérnélek, hogy ne lőj? – kérdezte a kartács, a fejét sem fordítva hátra, még mindig az óceánra szegezve a szemét. – Ha kegyelemért könyörögnék?

– Az lenne a kegyelem, ha végeznék veled – felelte a lány.

– Talán – mondta a fiú, egyszerre szánni való és bele-törődő hangon. – Ha már úgylis megölsz, akkor legalább láthatnám az arcodat?

A lánynak kalapált a szíve. Nem húzhatta ezzel az időt. Ahol egy kartács volt, ott akadt egy tucat másik is, ha nem több. Meg kellett találnia Pisciát, hogy visszatérjenek a hajóra, most rögtön. *Ne habozz, lőj!* – sürgette az édesanyja hangja, ám ez olyan szabály volt, amihez Caledoniának még soha nem kellett tartania magát.

A fiú megérezte a habozását, és még mindig térdelve úgy fordult, hogy szembenézzen vele. A kezét továbbra is rezzenéstelenül a levegőbe emelte, de most már egymást figyelték.

Caledonia riadtan, ösztönösen hátralepett.

– Ha újra megmozdulsz, lövök! – Feljebb emelte a pisztolyt, így a csöve egyenesen a fiú fejére szegeződött.

Amaz biccentett, szeme fakó csillagként villant meg, ahogy az életét fenyegető fegyverre meredt. Hosszúkás arca volt, álla vonala szinte pengeélesnek tűnt. Szőke tincsei összehorzolódvá tapadtak össze a tengeri széltől és sótól, haja koronaként keretezte homlokát. Egyik füle egy kicsit jobban elállt, mint a másik, de a hatás megnyerő volt. Caledonia két-két pisztolyt látott a bal és jobb combjára csatolva, ami azt jelentette, hogy nagy valószínűséggel még legalább két másik lőfegyver volt nála eldugva. Adott pillanatban a kartács ki volt szolgáltatva neki, ám a lány jól tudta, milyen hamar fordulhat a kocka.

– Ha már meg kell halnom, legalább szépséges gyilkosom lesz. – A fiú arca lassan fürkészte a vonásait.

Caledonia érezte, hogy az arcába szökik a vér.

– Hol a bandád? Hol a hajótok?

– Mi csak... Odamutathatok? – Miután a lány biccentett, a kartács hátrafelé bökött, arra, amerről jött. – A klipperünk a sziget északi csücskénél horgonyoz. Csak élelemért álltunk meg.

– Más hajó nincs veletek? – kérdezte Caledonia gyanakodva.

– Nincs – rázta a fejét a másik. – A Háló felé tartotunk, és kikötöttünk itt éjszakára. Nem jó ilyen holdnál hajózni.

Elképzelhető volt, hogy hazudik – sőt igencsak valószínű –, ám a Szarutól ennyire messze akár még igaz is lehetett, amit állított. Egyetlen ellenséges hajó a sziget túlsó felén: ez még túlélhető volt. Legalábbis akkor, ha a lányok a lehető leghamarabb visszatérnek a *Szellemre*.

Ám előbb még Caledoniának ki kellett találnia, mi legyen ezzel a kartáccsal.

– Mi a neved? – kérdezte tőle.

A fiú mintha összehúzta volna magát a nekiszegezett kérdés súlyától.

– Mit számít az, ha úgyis megölsz?

– Semmit. – Caledonia ujja ismét a ravaszra simult, csakhogy ezúttal sem tudta meghúzni.

A kartács szája szomorú mosolyra húzódott.

– Lir. A nevem Lir. És úgy sejtem, te leszel az utolsó, aki megtudja.

Készen állt a halálra, már ilyen fiatalon. Talán ahhoz is elég fiatal volt még, hogy meg lehessen menteni? Úgy beszéltek, hogy az Aric seregébe elragadott gyerekek hamar megadták magukat a vériszap bódító hatásának. A drog okozta függőség lojálissá és erőszakossá tette a kartácsokat. Ám azt is beszéltek, hogy ha valaki szembekerül egy kartáccsal, annak csakis kétféle vége lehet: vagy megöli Aric emberét, vagy az öli meg őt.

Lönöd kell, bátor leányom – hallotta Caledonia olyan tisztán, mintha az anyja a fülébe susogta volna.

– Nagyon... nagyon sajnálom – mondta, és felkészült a tüzelésre. Remegett a keze.

A fiú szeme most már tágra nyílt, karja görcsösen meredt a levegőbe.

– Kérlek, ne! – esedezett. – Könyörgök, legalább te légy irgalmas hozzám, ha már Atyánk soha nem volt az! Vigyél el magatokkal! Bármilyen is az életetek, csak jobb lehet annál, mint amit ő kényszerít ránk. Kérlek, segíts rajtam!

Pontosan ezért szólt úgy a szabály, hogy *Soha ne habozz lőni!* – nem pedig úgy, hogy *Alaposan gondold át, mielőtt lőnél!* vagy *Csak akkor lőj, ha már teljesen felkészültél rá!*

Caledonia azonban megszegte a szabályt, így most már nem egy névtelen kartács térdelt előtte, hanem *Lir*.

Lir, aki kétségbeesetten szabadulni akart.

Lir, aki nem bántotta őt.

Lir, aki talán valakinek a fivére.

Caledonia akaratlanul is arra gondolt: ha Donnally térdelne egy tengerparton, miközben egy idegen lány pisztolyt szegez a fejéhez, akkor ő maga talán nem azt akarná, hogy az a lány segítsen az öccsén?

– Állj fel! – utasította a fiút, kicsit lejjebb eresztve a fegyvert, amelynek csöve így most Lir mellkasára mutatott.

A kartács engedelmeskedett, és ellágyult az arckifejezése, ahogy Caledonia közelebb lépett hozzá, sebes mozdulatokkal kirántva a fiú combján, lábszárán meg hátán lévő tokokból hat pisztolyt, valamint két kést. Ilyen közletről még inkább érződött rajta a lőpor szaga, bár valami túlzottan is édes illattal elvegyülve. Gondosan felemelve tartotta a kezét, mialatt a lány lefegyverezte, a tekintete viszont követte Caledonia minden mozdulatát.

– Könyörgök! – ismételte. – Nem lesz még egy ilyen esélyem. Kérlek, segíts!

Az óceán sebesen zúdult feléjük és húzódott vissza, egyre szaporább hullámokban mosta a partot, ahogy közeledett a dagály. Ugyanez az erős ár vihette el a *Szellem*-en menedékre lelt családokat jó messzire innen, el ettől a borzalmas élettől, ami gyerekekből csinált harcosokat, és aminek iszonyata miatt Lir az életéért könyörgött egy kihalt tengerparton, egy holdtalan éjszaka legsötétebb órájában. Caledonia tudta, hogy *segíthetne* rajta, ha akarna. Márpedig akart, csak épp ez szembement volna mindazzal, amit az anyja tanított neki.

A fejét csóválta, és Lir mellkasához nyomta a fegyver csövét.

A fiú szája még mindig felfelé görbült, de most már kétségbeesetten reszketett.

– Mi a neved? – ismételte meg Caledonia előbbi kérdését.

Nem volt titok, a lány mégsem válaszolt, csak a homlokát ráncolta. Nem akaródzott kiadnia magát.

A kartács mosolya gyászos lett.

– Akkor mit szólnál, ha Szikrasziromnak hívnálak? Illik hozzád ez a név. – Tekintete a lány hajára siklott. Caledonia meglepetten érzékelte, hogy az ajka mosolyra húzódik. Már máskor is hasonlították a hajszínét a szikravirág sötét narancssárga szirmaihoz, az viszont először fordult elő, hogy bóknak érezte a párhuzamot.

– Úgy hívsz, ahogy akarsz – felelte. – De akkor sem mondom meg a nevem.

– Nem bízol bennem. Nincs is rá okod. Viszont én igenis megmutatom neked, miért vagyok méltó a bizalmadra.

Caledonia ujja viszkedett a ravaszon, ahogy a kartács benyúlt a mellényébe, és előhúzott egy maroktört, amit a lány az előbb nem vett észre. A kicsiny markolat ki sem látszott volna a kezéből, ha megszorítja, hogy csak a fekete penge álljon ki a mutató- és középső ujja közül. Most azonban épp ellenkezőleg, a pengéjénél fogva, markolattal előre nyújtotta Caledonia felé a kést a köztük lévő szűk térben.

A lány kikapta a kezéből a fegyvert – érzékelve, mennyire átmelegedett az a kartács testének közelségétől –, és bedugta az övébe.

– Ezzel csak kiérdemeltem a bizalmadat, Szikraszirom!

Caledonia mindennél jobban vágyott most anyja bölcs útmutatására. Rhona tudta volna, mit tegyen ebben a helyzetben. Ő tudta volna, hogyan tegye azt, ami helyes, még akkor is, ha az veszélyes.

Ám a lány csak magára számíthatott.

– Senki sem bízik egy kartácsban – válaszolta. – De talán segíthetek neked.

– Elviszel a hajóhoz? – Lir szomorúan mosolygott, mintha már azelőtt tudta volna a választ, hogy Caledonia kimondta.

A hármas számú szabály az volt: *Soha ne fedd fel a hajót idegennek!*

– Nem – felelte a lány eltökélten. – De nem foglak lelőni.

Lir bölintott, bátor arckifejezését csalódottság felhőzte el. Még az éj sötétjében is látszott, hogy állát régi hegek és kosz csíkjai borítják. Szeme tompán fénylett, és komoran összeszorította a száját. A tekintetében az imént felcsillanó reményt elmosta a beletörődés. Amikor legközelebb megszólalt, a hangja színtelenül csengett.

– El kell tűnnöd a szigetről. Menj vissza a hajóhoz! Meneküljetez innen! Én elbújok vagy meghalok, de mostantól a magam ura leszek.

A lány a *Szellem* felé pillantott, és azt kívánta, bár egyszerűbb volna minden, bárcsak magával vihetné Lirt.

A kartács követte a tekintetét, miközben Caledonia szeme láttára vált olyan sziklaszilárddá és hajthatatlanná, mint a rászegezett pisztoly. Azt kérdezte:

– Tudod, hogy nevezzük mi ezt a holdat?

– Ma éjjel nem is világít a hold – felelte a lány.

– Ez a születő hold – szólt Lir pillanatnyi hallgatás után, és szomorú beletörődése ekkorra már nyomtalanul

eltűnt. – A lehetőségek és a fejlődés ideje. Az eljövendő napok és éjszakák ígérete.

Megerintette a lány arcát, aki levegő után kapott, leeresztve a fegyvert. Lir a tincsei közé fúrta az ujjait, és az érintésétől Caledoniát bizsergető forróság járta át.

– Ez a kezdet és a vég holdja. – A fiú hangjának hirtelen rideg, metsző éle lett.

Caledonia későn döbrent rá, hogy ha egy tör elkerülte a figyelmét, akkor talán egy másik is rejtőzhet még a kartácsnál.

Lir durvábban markolt bele a hajába. Elégedett vigyor ült ki az arcára.

És a lány hasába döfte a kezében termett pengét.

Megragadta Caledonia tarkóját, és miközben annak hasát elárasztotta a sebből patakzó, meleg vér, magához szorította őt. A lány lába összecsuclott, és pisztolya a homokra esett.

– Köszönöm, hogy megkegyelmeztél nekem, Szikra-szirom – suttogta a kartács, és szinte gyengéden fektette le őt a földre. Caledonia egész testét átjárta az izzó, gyomorforgató kín. – És köszönöm, hogy megmutattad, hol a hajód.

A lány sikoltott, minden erejével igyekezett eszméletén maradni. Ha a *Szellemen* meghallották, talán elmenekülhetnek. A sebéhez kapott, és megcsikordult az arca alatt a homok, az érdes szemcsék az ajkához tapadtak. Tudatában volt a fájdalomnak, de a pánik minden mást elnyomott benne. Muszáj volt talpra állnia, megtalálnia Pisciát, és figyelmeztetnie a hajót a veszélyre. Megint sikoltott.

Lábdobogást hallott. Ezúttal tudta, hogy ezek Lir lépői, és a fiú épp a bandája felé rohan, ami hamarosan meg fogja találni a szökevény családok hajóját. A pisztolya után

tapogatózott a homokon, majd kapkodva leadott három lövést. Még mindig vaksötét uralkodott, de mintha látta volna a távolodó alakot megtorpanni és botladozni néhány pillanatra.

Ha netán a három golyó egyike sem ért célba, a sziget közelében akkor is mindenkinek hallania kellett a lövéseket. A családok tudomást szereztek a veszélyről. Még volt esélyük elmenekülni a kartácsok elől, és ha betartják a szabályokat, akkor sikerülhet is nekik.

Caledonia hányingere elmúlt, különös zsidbadtság maradt utána. Rádöbrent, hogy a kés még mindig kiáll a hasából. Lir búcsúajándékként a sebében hagyta a pengét, és ezzel talán megmentette az életét. Ügyelt, hogy meg se mozdítsa a tört, hátha így sikerül csillapítania a vérzést. Lassan talpra vergődött, és az öböl felé tántorgott, a csónakhoz. Semmi másra nem bírt gondolni, csak hogy lássa a *Szellemet* épségben elmenekülni.

– Cala! – rontott ki Piscia a fák közül, hosszú hajfonatai kötélként suhogtak mögötte. – Jaj, a szellemekre, Cala!

– Kartácsok. – A lánynak alig sikerült kinyögnie a szót, mielőtt térdre rogyott. – Gyorsan, sietnünk kell!

Piscia komoran bölintott, és letépett egy hosszú csíkot a felsőjéből. A penge kihúzása még jobban fájt, mint amikor Caledonia hasába fúródott. Piscia sebesen dolgozott, szorosán bekötötte a sebet, majd a vállára emelte a barát-
nője karját, és segített neki talpra állni.

A lányok átbotaldoztak együtt az erdőn, a lehető leg-
rövidebb úton igyekeztek vissza az öbölbe, ahol kis csónakjuk várta őket. Caledonia megpróbált futni. Minden egyes lépéssel egyre jobban elgyengült a lába, a tüdeje egyre kevésbé bírta levegővel. A hasát iszonyatos fájdalom mardosta minden egyes mozdulatnál. Tövises növények

karcolták a karjukat-lábukat, bőrüket vékony vércsíkok lepték be. A vastag indák sűrűjében még lassabban haladtak előre. Mielőtt ismét meglátták volna az óceánt a fák között, puskaropogás hasított a levegőbe.

Egyik lány sem szólalt meg, amíg vissza nem értek az öbölbe. A csónak, amivel a szigetre jöttek, még mindig ugyanott volt, ahol hagyták, csak most már szelíden ringott a dagályban. Ám a szigettől nem messze, arrafelé, ahol a *Szellem* horgonyzott, egy vakítóan kivilágított kartácshajó tűnt fel, és sebesen közeledett a családjaik felé.

Hadihajó volt, hegyes orral és a test mentén vájatokkal, ahol a kartácsok mágneses bombákkal várakoztak. A *Szellem* igyekezett felszedni a horgonyt, és a lehető leggyorsabban menekülőre fogni, ám a másik hajó már rá is rontott. Bombák repültek át a kettőjük közötti, egyre csökkenő víztömeg fölött. Fűlsiketítő dörejvel robbantak fel, a *Szellem*hez tapadva, jókora lyukakat ütve a hajó oldalán. Caledoniának elakadt a lélegzete.

A hajótesten tátongó egyik hézagból láng csapott ki. A lányok azt tanulták, mióta csak az eszüket tudták, hogy pontosan ettől, a kartácsok támadásától kell a legjobban tartaniuk, ezt kell mindenáron elkerülniük. Erre most a szemtanúi lettek annak, amitől a szüleik egész életükben igyekeztek megóvni őket. Ráadásul maga Caledonia hozta rájuk a katasztrófát.

A puskaropogásba sikoltozás vegyült. Caledonia botladozva elindult előre, a fájdalommal mit sem törődve belegázolt a sekély vízbe. Elszántan tett még egy lépést, a habokba akarta vetni magát, hogy a hajójukhoz ússzon, ám a teste megmakacsolta magát, és a lány elcsüggedten jaidult fel. Lába belesüppedt a homokba, a sós víz marta a hasát.

– Caledonia, ne! – kiáltotta Piscia, és megragadta a vállát, hogy visszarángassa a partra.

A két lány tehetetlenül figyelte a pusztítást. Tudták, hogy a kartácsok senkinek sem fognak kegyelmezni.

Tizenöt percig sem tartott az egész.

Hajnalodott. A puskaropogás és a sikoltozás elhalt.

Aztán a kartácsok nekiláttak iszonytató, diadalittas és elrettentő rituáléjuknak: átcipelték a halottakat a saját hajójukra, majd kitűzték őket a korlátból kinyúló fémnyársakra.

Az egyik holttesten, ami pont a hadihajó orrára került, nagyon bő kabát lifegett, szürke felhőként borult rá. A lábat tehetetlenül dobálta a szél, és Caledoniát fojtogatta annak emléke, hogy alig pár órája hagyta hátra Donnallyt.

A lány a meleg hajnal dacára megborzongott. Vér csörgedezett le a testén, ám a hasában érzett fájdalom semmiesség volt a szívét mardosó kínhoz képest.

– Hogyan? – suttogta Piscia.

Caledonia térdre rogyott. A fejét csóválta, képtelen volt bevallani az igazat a barátnőjének. Az egész családját cserben hagyta; nem hagyhatta most cserben Pisciót is. Így hát eltemette magában az igazságot, jó mélyre, hagyta, hogy teljesen elnyomja azt benne a gyász, a bűntudat és a düh.

– Mit csináljunk? – kérdezte Piscia. Barna bőréen könyvek csillogtak. – Cala, most mihez kezdjünk?

Caledonia a kartácsok hajójára szegezte a tekintetét, a lemészárolt családok halálsikolyai még mindig a fülébe csengtek. Az óceán fekete felszínén visszatükröződött a tomboló tűz. Bármilyen sötét volt is az éjszaka, végül nem tudta leplezni a hajójuk titkát. De ugyanígy maga Caledonia sem. Megacélosodott a szíve, ahogy Lirre

gondolt. A kartács visszaélt a lány kegyelmével, és pusztításra használta fel azt. Most már nem maradt más a *Szellem* legénységéből, csak Caledonia és Piscia.

Rászorította véres ujjait barátnője hideg kezére, és az egyetlen választ adta, amit őszintén mondhatott:

– Nem tudom.

1. FEJEZET

Négy évvel később

Caledonia közvetlenül hajnal előtt felmászott a hajóján a tatvitorla árbóckötélzetére. A durva kötelek kérges tenyerébe simultak, ahogy könnyedén és gyakorlottan megmászta a tatáróc tizenöt méteres magasságát. Keze-lába egyre gyorsabban repítette felfelé, magával a nappal versenyzett, hogy előbb éri el az árbóc csúcsát, mint a reggel első sugarai.

Az eget betöltötte a hajnal elmosódott, kékes derengése, Caledonia pedig egyre sebesebben kapaszkodott felfelé, élvezte az érzést, hogy az erőfeszítéstől gyöngyözik a bő-rén a veríték. Alig érte el a megszokott kilátóhelyét, már le is kiabált a fedélzeten várakozó lányoknak:

– Húzzátok meg!

Lelkes hangok ismételték meg a parancsot, majd négy pár erős kéz ragadta meg a köteleket, és nekifeszültek. Az árbóc mentén csigák nyikorogtak és pörögtek. Caledonia a felé emelkedő vitorlafán tartotta a szemét.

– Rögzítsétek! – kiáltotta, amint a keresztvitorla teteje a mellkasával egy vonalba ért. A keresztúrdról lógott le becses napvitorlájuk: több száz csillogó, fekete szolárpikkely

szívta magába a napenergiát, hogy a gépházba továbbítva azt működtessék a hajó motorját.

A lányok a fedélzeten biztosították a köteleket, Caledonia pedig átmászott a vitorla keresztrúdjára, és óvatosan egyensúlyozva felállt rá. A kora reggeli szél, ami odalent még alig érződött, ilyen magasban már nagyon is erős volt, és Caledonia gyomra egyfolytában kavargott a feszültségtől. Fél kézzel továbbra is az egyik durva kötelelet szorította, a másikkal pedig felnyúlt a rögzítő kábelelért, és az árbóchoz erősítette velük a napvitorla tetejét.

A horizont mostanra már sárgán izzott, és a nap felbukkanása mosolyt csalt Caledonia ajkára. Lenézve látta a fedélzet jobb oldali korlátján ücsörgő Aminát. A barna bőrű lány éles szemmel figyelte őt. Semmi szükség nem volt arra, hogy maga a kapitány rögzítse odafentről a napvitorlát. Amina bármelyik csomózója megtehetette volna, ugyanolyan könnyedén, ám ezzel a pillanattal semmi sem vehette fel a versenyt a *Mors Navis* fedélzetén, és Caledonia sosem bírt betelni azzal az érzéssel, hogy a világ a lábai előtt hever.

– Vitorlát balra! – kiáltotta.

A fekete vitorla pontosan akkor fordult a felkelő nap felé, amikor az első sugarak lágyan megcsillantak az óceán felszínén. A hajnal fénye felsiklott a hajótesten, beragyogta a lányokat, akik így egy pillanatra minden mást elhomályosítva tündököltek, azután a napsugarak elérték a szolárpikkelyek sötét lapocskáit.

Mintha lángba borult volna a vitorla.

Az izzó napsugarak egyszerre borították be a legalsó száz pikkelyt, amelyek ennek hatására élénk citrom- és narancssárgában, rózsaszínben pompáztak. A pazar, lángoló színekavalkád egyre jobban áradt felfelé a vitorlán, ahogy

a nap mind magasabbra hágott az égen, és Caledonia a fényár szivárványának legtetején állt. A szél a felsője ujját és a haját cibálta, a kora reggeli ragyogás elöntötte a csizmája orrától a feje búbjáig. Úgy érezte, új életre kelt, akárcsak az alatta elterülő hajó, a tündöklő nap őt is eltöltötte energiával és erővel.

Csupán egy pillanatig tartott ez a szemkápráztató, hajnali tengertűz, azután beleolvadt a reggeli világosságba.

A vitorla békésen csillogott-villogott a napfényben, elég energiát termelve, hogy hajtsa az egykori *Szellem* összes rendszerét. A megjavított és immáron *Mors Navis* névre átkeresztelt, méretes hajó kecses és elegáns volt; szinte teljes egészében sötétszürke acél borította, kivéve néhány fával meg kátránnyal bevont részt. Minden elemében a régi világ technológiája elegyedett a rendelkezésükre álló természeti erőforrásokkal. És bármire is volt szükség, valahogyan mindig megoldották, megtalálták és megszerelték, ami ahhoz kellett, hogy működjön. A *Mors Navis* mostanra már ötvenhárom lány, hat macska és egy kecske otthona lett. Nemcsak fegyvert kovácsoltak a hajójukból, hanem az egyre növekvő csapatuk szívét-lelkét is.

Négy évvel ezelőtt mindez még csupán ábránd volt. Ahogy tehetetlenül térdelt a tengerparton, a hasán ejtett súlyos sebbel, úgy, hogy semmi más nem maradt számára az egész világon, mint a legjobb barátnője meg a tönkretett hajójuk, Caledonia legfeljebb csak álmodni mert arról, hogy egy napon lesz esélye felvenni a harcot, és visszavágni. Ez a lehetőség még annál is hamarabb érkezett el, mint azt egyáltalán remélhette volna. Már azon a reggelen megkezdődött a felkészülésük a harcra, amikor Piscia a szemébe nézett, és kijelentette, hogy bosszút akar állni. És azzal folytatódott, hogy rászánták magukat, nekiláttak

helyrehozni a hajójukat. Egyre közelebb kerültek a céljukhoz, valahányszor csatlakozott hozzájuk egy-egy újabb lány. Caledonia és Piscia azokból a darabokból építették újjá a hajójukat és azokból állították össze legénységüket, amit-akit a világ félrehajított.

A kapitány épp elkezdett lemászni a kötélzeten, amikor hallotta, hogy kis csónakjuk leválik a hajótestről, és landol a vízen. Pillanatokkal később meg is látta a motorcsónakot, amint elhaladt a hajó mellett, benne öt lánnyal, a kormányznál Vérfoggal. Szőke varkocsainak vörösre festett vége tisztán látható volt a kéken tündöklő reggelen. Az ő csapatának feladata volt, hogy felderítse a terepet néhány mérfölddel a *Mors Navis* előtt, bajt vagy lehetőséget keresve. Caledonia a mászást abbahagyva figyelte, ahogy Vérfog felemelte a kezét, és tisztelgett egy sötét alaknak a vízben, mielőtt a csónak sebesen útnak indult.

Piscia egyes napokon úgy tűnt, mintha a *Szellemet* ért támadás óta állandóan a vízben lett volna. A mészárlás utáni legelső, borzalmas napon már hajnal előtt talpon volt a sziget partján, és egyenesen besétált az óceánba, hogy a sós vízbe fojtsa a könnyeit. Valahányszor a felszínre bukkant levegőt venni, zokogása borotvaéles pengeként szaggatta szét a csendes reggel leheletfinom fátylát. Caledonia magától alig bírt megmozdulni, így nem tehetett mást, csak feküdt a parton, és hagyta, hogy elborítsa barátnője gyásza. Úgy terjedt át rá Piscia fájdalom, akár a láz, érezte, ahogy saját gyászával együtt forr a vérében. Míg a másik lány az óceánban keresett vigaszt, Caledonia az égre emelte a tekintetét, és hagyta, hogy a könnyei a kemény homokra hulljanak.

Rengeteg minden lett más az azóta eltelt négy évben, de volt, ami mit sem változott. Piscia minden áldott reggel

belemerült a vízbe, ugyanolyan korán, ahogy Caledonia felkapaszkodott a napvitorla árbóckötézetére. A kapitány úgy ismerte az óceán felszínét és a hajóját, mint a tenyerét, elsőtisztje pedig ugyanilyen jól tudta, mit rejt a mélység.

A napfény megcsillant Piscia sima fején és vállán, mielőtt ismét lebukott a víz alá, így eltűnt szem elől. Caledoniának eszébe jutott az évekkal azelőtti pillanat, amikor a legjobb barátnője odalépett hozzá, a kezében borotvát szorongatva, és könnyekkel küszködve.

– Meg kell szabadulnom tőle – jelentette ki.

– Mitől? – kérdezte Caledonia, ahogy óvatosan a borotváért nyúlt, és előre tartott a választól, bármi is legyen az.

– A hajamtól – felelte Piscia halkán. Kicsordult a könnye. – Visszahúz a vízben. Muszáj gyorsabbnak lennem.

Caledonia nekilátott leborotválni a barátnője haját, bár időről időre kénytelen volt abbahagyni a munkát, és sűrűn pislogni, mert már ő is alig látott a könnyeitől.

Ez volt az első a meghozott áldozatok hosszú sorában. De valahányszor kénytelenek voltak feláldozni valamit, egyre erősebbek lettek, egyre közelebb kerültek ahhoz a harchoz, ami után annyira áhítoztak: hogy megboszuszulhassák a szüleik és testvéreik halálát, a *Szellem* minden egyes családjának elvesztését. Hogy a harcuk és bosszújuk egy napon elérje magát Aric Athairt is.

– Milyen a kilátás ma reggel, kapitány? – hallotta Caledonia a megszokott kiáltást, amint leért a fedélzetre.

Csipke mindig elsőként üdvözölte őt a legénységből, bármilyen korán kelt is fel.

– Ugyanolyan tündöklő, mint a hajad. – Caledonia az alacsony lány felé fordult, aki a feje tetejére tornyozta göndör, szőke tincseit, melyek örök bája tökéletesen illett

Csipke makacsul, rendíthetetlenül derűs természetéhez. – Mik a legújabb fejlemények? – kérdezte tőle a kapitány, és a híd felé indult.

Habár a fiatalabb tisztek közé tartozott, Csipke szinte azonnal elnyerte Caledonia bizalmát, amint a hajóra került. Nyugodt és rátermett volt, nevetése pedig ugyanolyan mélyen csendült, mint annak idején Rhonáé. Bőre fakó volt, akár a tenger tajtéka, és göndör – habár nem rozsdavörös – fürtjeit sosem bírta igazán megzabolázni. Bármilyen különös is volt, hogy egy ilyen fiatal lány az édesanyjára emlékeztette, Caledonia mégis talált némi vigaszt kettőjük hasonló szellemiségében, Csipke be is lopta magát a szívébe.

Lépteit Caledonia tempójához igazítva a fiatalabb lány nekilátott beszámolni a legutóbbi jelentése óta történt változásokról. Összefoglalta az aznapi szolgálati beosztással, a karbantartási helyzettel, illetve a legénység egészségi állapotával kapcsolatos problémákat és tudnivalókat. Csipke született tehetségnek bizonyult abban, hogyan közölje a leglesújtóbb híreket is úgy, mintha a legkevésbé sem lennének lesújtóak, ami roppant ritka képesség volt. Mondandójának többségét Caledoniának elég volt csak fél füllel hallgatnia, a lista utolsó tétele viszont mindig nyomasztotta.

– Végül, de nem utolsósorban... – vágott bele Csipke.

– Végül, de nem utolsósorban – ismételte a másik lány sóhajtva.

– Élelem. Messzi azt mondja, már nincs más, csak babos-sós leves, és hogy akármilyen gondosan osztja be, azzal legfeljebb öt napig tudjuk még kihúzni.

– Már három napja ugyanezt mondja. Az a leves lassan olyan híg, mint a víz. Komolyan úgy gondolod, hogy kibírjuk így még öt napig?

Csipke mosolya ugyanolyan biztos volt, mint a fedélzet a talpuk alatt.

– A híg levesnél sokkal rosszabbat is kibírtunk már, kapitány.

Caledonia tisztában volt vele, hogy ha még öt napig ilyen sovány kosztot élnek, az legyengült legénységet eredményez. Egyszeriben úgy érezte, mintha a saját éhsége ötvenkétszeresen felerősödött volna. Csipke szokatlanul hallgatagon lépkedett mellette.

– Van még valami? – vonta kérdőre az idősebb lány.

A hajón mostanra szorgosan munkához látott a legénység. Szárítóköteleket feszítettek ki és aggattak tele frissen mosott ruhával, a Mary nővérek mind az öten a drótvágóikat meg a kábelcsipeszeiket olajozták a korlát tövében, Amina pedig a mesterlövész csapatát alkotó tizenegy lánnyal – az úgynevezett csomózókkal – együtt épp felmászott a tatárbóc kötélzetén, hogy alaposan lesuvickolják a napvitorla szolárpikkelyeit.

Csipke mosolya lelohadt, ahogy azt felelte:

– Fémpofa megdőglött.

– Hogy az a... – Caledonia megtorpant, és csípőre tette a kezét.

– Messzi szerint valami olyat evett, ami már csúnyán rothadt. Tényleg nehéz falat lehetett, ha képes volt végezni egy ilyen kemény öreglánnyal.

És akkor még Csipke enyhén fogalmazott. A kecskék eleve szívós jószágok, Fémpofa viszont egyenesen arról kapta a nevét, hogy akár a hajó acélját is megette volna, ha rajta múlik. Ha nincs kecske, akkor tej sincs. Így még kevesebb jut majd mindenkinek. Caledonia tudta, hogy nem lesz könnyű másik kecskét szerezniük.

– Nézd a jó oldalát! – mondta Csipke, és visszatért az arcára a mosoly. – Lesz hús vacsorára.

– Először a legkisebbek kapjanak belőle – mondta Caledonia halkán. Magában máris azt számolgatta, milyen messze lehetnek a Csontszáj ismerős vizeitől. Ha most irányt változtatnak, még odaérhetnek, mielőtt kifogyna a bab. A szigeteken gyűjthettek maguknak élelmet, és kis szerencsével még hal is akadhat a horgukra. – Hívd össze a tiszteket! Új irányt veszünk.

Mielőtt a fiatalabb lány teljesíthette volna a parancsot, füttyszó hasított a levegőbe. Ezt Amina hangja követte, ahogy lekiáltott a kötélzet tetejéről:

– Visszajött a csónak!

– Ez gyors volt – jegyezte meg Csipke, és a szemét leárnyékolva pásztázta az óceánt.

A motorcsónak egyenes vonalat hasított a vízben, csúcssebességgel száguldott a hajó felé. Ezek szerint a felderítők olyan hírral tértek vissza, aminek csakis két kimenetele lehetett: vagy menekülniük kell, vagy harcolniuk.

A Mary nővérek azonnal összehívták a fedélzeti matrózokat, és készen álltak a kampókkal, hogy kiemeljék a csónakot a vízből, majd visszahelyezzék a hámjába. A manőver kezdetben nem ment könnyen egy ilyen fiatal legénységnek, de mostanra belejöttek: ezúttal is sikerült elsőre beakasztaniuk a kampókat a csónakba, és könnyedén fel emelték a magasba.

Vérfog a következő pillanatban már át is lendült a korláton. Kék szeme ugyanúgy kidülledt, mint az örökösen napégett karjának vaskos izmai, ahogy Caledoniához sietett.

– Kapitány! – szólt, és megmarkolta a rangidős lány vállát. – Bajra bukkantunk.

Caledonia le tudta olvasni a jövőjüket Vérfog lelkes arc-
kifejezéséről. A baj harcot jelentett. És a mosolyból ítélve,
amit Vérfog nem bírt magába fojtani, ez nem akármilyen
harcnak ígérkezett. Esélyük lehetett arra, hogy odavágja-
nak Aric Athairnek, márpedig egy ilyen alkalmat muszáj
volt kihasználniuk.

– Meg tudjuk enni? – kérdezte Caledonia.

Vérfog ördögien vigyorgott.

– Naná! – vágta rá. – Elvégre mi a *Mors Navis* hajósai
vagyunk. Felfaljuk a kartácsokat reggelire.

2. FEJEZET

A bárka tökéletes célpontot kínált. Békésen lebegett a tenger tükörfényes, kék felszínén, beborították a nap felé forduló, narancssárga virágok.

A *Mors Navis* mindössze pár pillanattal ezelőtt talált rá a szikravirágos szállítóhajóra, Vértfog útmutatását követve. A hosszú, lapos fedélzeten rikítottak a kinyílt virágok, amelyek szirmai készen álltak arra, hogy leszedjék és feldolgozzák őket, majd végül kiszárítva a vériszap alapanyaga legyen belőlük. A bárka éppen úton volt, hogy vissz térjen a kartácsok agroflottájához, a betakarított terményt szállító többi hajóval együtt. Aricnek nagy szüksége volt ezekre a virágokra, mivel a belőlük készített droggal kényserített ki hűséget a seregéből. A kartácsok majdnem ugyanannyira sóvárogtak a vériszap után, mint amennyire a vezérük elismerésére vágytak.

Aricnak biztosan súlyos csapást jelentene egy ilyen bárka elvesztése.

Derült volt az ég, a tenger nyugodt. A levegőben még ilyen távolról is érezni lehetett a mérgező virágok émelyítően édes illatát.

Caledonia leengedte a távcsövét, és szembefordult tisztikarának öt tagjával. Piscia volt az elsőtisztje, Amina, Vérfog, Csipke és Kis Bájós Hime pedig egy-egy tucat lányból álló, kisebb egységnek parancsoltak. Mindegyikük csapata más-más feladatért volt felelős a hajón: a gépek kezeléséért és karbantartásáért, a kiképzésért, a navigációért, illetve az egészségügyi ellátásért. Piscia volt közülük az egyetlen, aki már akkor Caledonia alatt szolgált, amikor legelőször támadták meg Aric drogflottájának egyik hajóját, ám mostanra a többiek arcán is megmutatkozott a harcban edződött keménység. Kis Bájós Hime manapság már nem rejtegette folyton a köténye zsebében a kezét; Amina ugyanolyan sokat figyelte a horizontot, mint régen az eget; Csipke mosolya inkább elszánt volt, mint örömteli; Vérfog mindig vörösre festette szőke varkocsainak végét, jelezve, hogy bármikor készen áll a harcra; Piscia pedig annyi, de annyi időt töltött a vízben, hogy a vállát állandóan beborította a tengeri só vékony rétege. Ezek a lányok voltak Caledonia alapkövei: ki kisebb, ki nagyobb, de mindegyikük erős, a maga módján.

A hídon állva tisztán látták mind a bárkát a távolban, mind a legénységüket az alattuk elterülő fedélzeten.

Caledonia a mindig határozott tekintetű Aminára nézett. A másik lány erre felemelte a kezét, barna tenyerét vitorlaként tartva a levegőbe.

– Gyilkos szél fúj kelet felől, és a szellemek éhesek – jelentette ki. – Vért kívánnak. Nem számít, kié, csak vér legyen.

Caledoniának nagyon is számított, kinek a vére folyik, de nem óhajtott vitába szállni Amina szellemeivel. Ehelyett azt kérdezte a lánytól:

– Mennyin áll a töltöttségünk?

– Nyolcvan százalékon. Még mindig lassabban töltünk újra, mióta a múlt héten megcsáklyázták a napvitorlát. – Amina hangjából friss keserűség áradt, ahogy a legutóbbi összecsapásukat említette a kartácsokkal. Elgondolkodva fordult a hajó tatja felé. – Igyekszem megoldást találni.

Akárcsak a legtöbb régi, roncsokból helyreállított hajó, a *Mors Navis* is napenergiával működtetett vízszugárhajtóművet használt. A legtöbb hasonló hajóval ellentétben viszont ezen összecsukható árbócok is voltak, hozzájuk toldott-foldott vászonvitorlákkal, amelyek a fedélzet alatt bújtak meg. A legénység pillanatok alatt fel tudta állítani az árbócokat, és széllel hajtatta a *Mors Navist*, ha kellett.

– Hime! – szólt Caledonia, az aprócska termetű lányhoz fordulva, akinek a szeme éjsötét volt, a bőre pedig olyan halovány bézs árnyalatú, akár a kagyló héja. Hosszú, fekete haját úgy fonta be féloldalt, hogy eltakarja szétroncsolt fülének csonkját, a fonat végét pedig egyszerű, kék szalaggal kötötte meg. Szelíden összekulcsolta maga előtt a kezét, hosszú köténye finoman lengedezett nadrágja és csizmája fölött. – Irány a fedélköz!

Harcolni akarok – jelezte Hime, fürgén mozgó kézzel.

– Rossz ötlet, királykisasszonyka – mordult rosszallóan Vérfog, és szórakozottan megdörgölt egy kis sebhelyet a tenyerén.

A néma lány elvörösödött, hogy dühében vagy frusztráltságában, az Caledoniát nem érdekelte – csak az számított, hogy Kis Bájos Hime kellően távol tartsa magát a fedélzettől és a küszöbön álló harctól. Aric flottájában mindenkit vériszappal etettek, harcosokat és hajósokat egyaránt. Még az úgynevezett kaszásokat is, akik elsősorban a bárkákért voltak felelősek. És habár a kaszások közül

kimentett lány már majdnem egy éve leszokott a szerről, a függőség nagyon nehezen engedte el az embert.

Amina gyengéden Hime vállára fektette a kezét. Ezzel az egyszerű érintéssel szavak nélkül is rengeteget mondott.

A legfiatalabb tiszt a horizonton rikító szikravirágokra szegezte a tekintetét, azután bólintott, majd elfordította a fejét.

Egyetlen hajó a nyílt, kék víztükrön azt jelentette, hogy százféle rejtett csapda várhat rájuk, ha megközelítik. A szikrabárkák soha nem utaztak egyedül. Ezt is biztos, hogy legalább két kartácshajó kísérte, széles sugárban felderítve a terepet, örökösen támadástól tartva. Így amint a bárka leadja nekik a vészjelzést, azonnal elindulnak majd vissza, hogy megóvják a becses szállítmányt. Caledonia előre tudta, hogy ennek a csatának ára lesz, de akkor is csak úgy vethettek véget Aric uralmának, ha meggyengítik a hatalmát a kartácsok felett. Ezért a célért kénytelenek voltak áldozatokat hozni: lőszerben, energiában, vérben. Az ifjú kapitány már régen megtanulta, mit jelent a veszteség, de mindenáron gondoskodni akart róla, hogy végül Aric veszítse a legtöbbet.

Megperdült, és a fedélzeten összegyűlt legénységére nézett. Caledonia elvárta, hogy a hajóján minden egyes lány tisztában legyen az erősségeivel, és a képességei szerint hasznossá tegye magát. Néhányan, mint Messzi, inkább csak hátrányt jelentettek volna a harcban, nem pedig előnyt; de még úgy is, hogy ez a maroknyi társuk biztonságban meghúzta magát a fedélközben, a lányok serege negyvenkilenc főt számlált. Most mindannyian a kapitányukra szegezték a szemüket. Látták a bárkát, és máris harcra készen álltak, lőfegyverrel-pengével a kezükben.

Pontosan tudták, mi vár rájuk. Caledonia felemelte a kezét, és azt kiáltotta:

– A kartács csak úgy jó...

– Ha halott! – kiabálták a lányok.

– Teljes sebességgel előre! – A *Mors Navis* oldalán sorakozó hajtóművek beindultak, sebesen áramoltatva át magukon a vizet. Kavargott-háborgott mögöttük a felszín, és a hajó nekilódult.

Amint elindultak a bárka felé, annak fedélzetéről vészjelző rakétát lőttek föl, pontosan úgy, ahogy arra Caledonia számított. Nagy, lila virágként robbant szét az égen, aztán ropogva és sziszegve füstté vált. Megkezdődött a visszaszámlálás a kartácshajó érkezéséig.

– Na, most már aztán tényleg mars a fedélközbe! – parancsolt a kapitány Bájos Hime-ra. – És eszedbe se jusson kidugni onnan az orrod!

Amaz bólintott, és miután még egy utolsó pillantást váltott Aminával, otthagya a hidat.

Vérfog előhúzott egy kicsi, szürke szelencét a nadrágja egyik alsó, cipzáras zsebéből, és vigyorogva beledugta az ujjait. Vörös agyagot mázolt az ajkára, amitől a szája nyílt, véres sebnek tűnt. Aztán leugrott a hídról a fedélzetre, és nekiállt megszervezni a támadó csapatokat.

Amina máris végigmasírozott a fedélzeten, kiáltva a csomózóknak, hogy állítsák fel az árbócokat, és másszanak fel a kötélzetre. Abban a pillanatban, hogy az árbócok a magasba emelkedtek, a mesterlövész csapat elkezdett felkapaszkodni a köteleken, a hátukra erősített puskával. Elfoglalták a helyüket a feltekert vitorlák között, és hámba csatolták magukat, felkészültek, hogy kilőjék az ellenség tüzérségét.

A legénység rutinosan felvette a ritmust. Cin, a Mary nővérek legidősebbike utasításokat kiabált a fedélzeti matrózoknak, és egykettőre karabélyt ragadott mind a húsz matrózlány.

– Átveszem a hidat, kapitány – jelentette Csipke, és hátravetette elszabadult, napszíta fürtjeit, ahogy megfordult, hogy elfoglalja a helyét a kormánynál. Üde színfolt volt ez a lány a társaik között, tündöklő citrin drágakő, tele melegséggel és fénnel. Egész lényével rendíthetetlen derűt sugárzott, a seperc alatt előtörő mosolyától kezdve a rongyos csipkéig, amibe harc előtt szokta tekerni a kezét. Ő volt a kormányosuk, aki Caledonia távollétében a híd személyzetének kis csapatát vezette. Nem akadt még egy olyan lány a fedélzeten, akire a kapitány rábízta volna ezt a feladatot.

– Átadom a hidat, Csipke – erősítette meg Caledonia, azzal elhagyta a híd fedezékét, és átvágott a keskeny parancsnoki fedélzeten, majd megállt a hajó orrában, ahonnan tökéletesen ráláthattak a bárkáról. Csípőre tett kézzel állt, szemét a célpontjukra szegezve, vörös haja halálos viharfelhőként lobogott mögötte. Az édesanyja is pontosan így tett mindig, ha veszély fenyegette őket. Hadd lássa az ellenség, hogy nem fél semmitől.

Piscia lépett mellé.

– Aknaháló van körülötte – mondta, miközben a nyakában lógó amulettet húzgálta ide-oda a láncán.

Caledonia bólintott. A bárkát valószínűleg a felszín alatt megbújó, dróthálóra erősített aknák övezték, tág sugárban. Muszáj lesz hatástalanítani vagy felrobbantani őket, mielőtt a támadó csapatok elindulhatnának, hogy megsemmisítsék a hajót, és vele együtt a terményt. Ám

ehhez legelőször is valakinek hozzá kellett férnie a víz alatti bombákhoz.

Gyorsan közeledtek a bárkához. Caledonia a távcsövén át látta, ahogy az ellenséges hajón az apró figurák kapkodva igyekeznek biztonságba helyezni a virágokat.

– Meg tudod oldani? – fordult legjobb barátnőjéhez, egyszerre remélve, hogy a válasz igen és nem.

– Meg. – Piscia elengedte az amulettet. Mintha csak megérezte volna kapitánya pillanatnyi habozását, finoman rányomta ujjait a nyílhegyes tetoválásra Caledonia halántékán.

Barátnője válaszul ugyanígy megérintette a Pip halántékára tetovált jelet. Az egyszerű, fekete kört, ami itt-ott már kezdett elmosódni, egyik felén két függőleges vonal húzta át. A két lány számára ezek a szimbólumok meggyilkolt fivéreiknek állítottak emléket, a családjukat jelképezték, amelyért minden egyes csatával bosszút álltak.

Csupán egy lélegzetvételenyi pillanatig maradtak így, aztán Piscia elsuhant, akár a szélvész. Odasietett a merülő felszereléséhez, és ahogy nekilátott a beöltözésnek, Caledonia úgy érezte, barátnője az ő szívét is magával viszi az óceán mélyére. Épp attól voltak ők másnyenek, mint Aric, hogy törődtek egymással, ám az ilyen pillanatokban az aggodalom csak elterelte volna a figyelmüket. Caledonia erőt vett magán, és csakis a közelgő harcra koncentrált.

– Kartácsok! – jött a kiáltás a kötélzetről.

A horizonton, ahol pillanatokkal ezelőtt még csak víz és tompa napsütés látszott, most három fekete pötty jelent meg, melyekből hamar hajók rajzolódtak ki. Jobb felől közeledtek, hogy a bárka segítségére siessenek.

– Mélyvontatót a vízbe! – kiáltotta Caledonia.

A jókora puszkagolyóra emlékeztető mélyvontató olyan kézi hajtómű volt, ami arra szolgált, hogy a víz alatt húzza az embert. A levegőt visszaforgató légzőkészülékkel, a hidrotüdővel kiegészítve az illető akár órákig is a tenger mélyén maradhatott. Ez az illető mindig Piscia volt.

Az ő feladata volt, hogy lemerüljön, és az aknák hálója felé suhanjon a víz alatt, majd biztonságos távolságból beindítsa a tölteteket az energiapuszkájával. Nem akadt ennél veszélyesebb munka a hajón, Piscia azonban szokás szerint nem mutatta tanújelét másnak, csakis kötélidegzetének, ahogy felhúzta a légzőmaszkot, becsatolta ruganyos páncélzatát, és ellenőrizte a hidrotüdőt.

– Tartsd tőlük a távolságot, Pip! Gyere vissza hozzánk!

– Két mérföld a lőtáv! – kiáltotta az árbócról Amina, tekintetét a közeledő kartácshajókra szegezve. Még négy tengeri mérföldre jártak tőlük, de már annak a fele is elég volt ahhoz, hogy az ellenség tüzet nyithasson, és eltalálhassa őket.

Ilyen sebességgel ez csupán percek kérdése volt. És a *Mors Navis* hajósainak nagy szükségük volt minden egyes percre.

Caledonia parancsára lassítottak, és a bárkától negyed mérföldre megálltak. A legénység tagjai sietve páncélt erősítettek a vállukra és combjukra, gondosan ellenőrizték a lőszert, miközben figyelték, ahogy az ellenséges hajók most már tisztán megmutatkoztak: egy rohamhajó, egy zúzó és egy mágnesbombázó. A rohamhajó gyors és pusztítóan felfegyverzett volt, a zúzót pedig arra tervezték, hogy akár egyetlen becsapódással tönkretégye a célba vett járművet – Caledoniát azonban a mágnesbombázó nyugtalanította igazán. Az ilyen hajók ugyanis bombákon kívül mágneses szigonyokkal is fel voltak szerelve.

Ha azok a *Mors Navis* testére tapadnak, akkor megbénítják a hajót, ami így tehetetlenül lebegő célponttá válik a másik két támadónak.

A bárkától nem messze robbanás csapott ki a vízből. Piscia megtalálta az első aknát, és sikerült kis lyukat ütnie a bombák hálóján. A többiek most a második robbanást várták. Hogy meglássák, milyen messze vannak egymástól az aknák, és hogy kiderüljön, túlélte-e Piscia a lökeshullámot. A bárka fedélzetén a kaszások a vízre céloztak karabélyukkal, és tüzet nyitottak az aknahálójukat veszélyeztető bűvárra.

Kínkeserves percek következtek. Caledonia lassan vette a levegőt, és a legénységét figyelte. Amina a kötélzetten csimpszkodott a csomózóival együtt, és suttogva imádkozott az éghez. Vértfog és a támadó csapataiba kiválasztott lányok a két csónakban kuporogtak, amik a hajótest mentén, félig a vízre leeresztve himbálóztak.

Egy második robbanás tört ki a tengerből, alig háromméterre az elsőtől. Piscia életben volt, és épp most nyitott nekik zöld utat.

A bárka csak arra várt, hogy elfoglalják.